

Εσύ ετοίμασες την Φάτνη σου;

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αναρωτηθήκαμε ποτέ, γιατί άραγε ο Χριστός διάλεξε να γεννηθεί μέσα στο σπήλαιο και να γείρει, μετά την ενανθρώπησή Του, μέσα στην φάτνη; Γιατί δεν γεννήθηκε μέσα σε κάποιο σπίτι, φτωχικό και ταπεινό έστω; Ο Θεός ως άνθρωπος στο πρόσωπο του Χριστού ήλθε και έζησε στην γη ταπεινά κι απαρατήρητα. Ποια όμως ανάγκη εξυπηρέτησε ο συγκεκριμένος τρόπος της Γέννησής Του;

Διότι, αν γεννιόταν σε κάποιο σπίτι, πάλι απαρατήρητος θα περνούσε και πάλι ταπεινός θα ήταν.

Χειρότερο μέρος από το σπήλαιο και την φάτνη δεν υπήρχε, για να δει το φως της ημέρας, ή μάλλον το λαμπύρισμα των άστρων, ο νεογέννητος Μεσσίας!

Για τον κάθε κοινό θνητό θα ήταν ντροπή να γεννηθεί σε στάβλο, πόσο μάλλον για τον ίδιο τον Θεό.

Αυτό ακριβώς ήθελε όμως να τονίσει ευθύς εξ αρχής ο Κύριος: ότι παρόλο που είναι Θεός, ταπεινώθηκε και έλαβε ανθρώπινη υπόσταση, και αυτή η Θεία ταπείνωση είναι πολύ μεγαλύτερη από το να γεννηθεί κάποιος απλός άνθρωπος μέσα σ' έναν κρύο στάβλο.

Διάλεξε να γεννηθεί μέσα στο σπήλαιο και όχι σε κανονικό στάβλο, για να μας δείξει ότι ο Θεός δεν κατοικεί μέσα σε χειροποίητους ναούς, αλλά μέσα στις καρδιές όσων αναγνωρίζουν στον εαυτό τους την αναξιότητα να Τον δεχθούν και ζουν ταπεινά, χωρίς κομπασμούς και αυτοπροβολές.

Διάλεξε να ανακλιθεί στην φάτνη των αλόγων, για να μας δείξει ότι ήλθε και κατοίκησε μέσα στην α-λογία του κόσμου, ενός κόσμου που κυριαρχούνταν (και μέχρι σήμερα, δυστυχώς, κυριαρχείται) από την αμαρτία, που είναι μωρία στα

μάτια του Θεού.

Μέσα στην βαβούρα της απογραφής δεν βρέθηκε κατάλυμα για τον νεογέννητο Χριστό, παρά μόνο μια αχυρένια αγκάλη στην φάτνη των αλόγων.

Και μέσα στην παραζάλη της αμαρτίας και της υποκρισίας δεν τον αποδέχθηκε ο περιούσιος λαός Του, εκτός από μερικές ταπεινές και συντριμμένες καρδιές απλών φαράδων, τελωνών και πορνών, που διέθεταν το άχυρο της ταπείνωσης και τον ενστερνίστηκαν ως Διδάσκαλο και σωτήρα.

Επέλεξε να γίνουν όλα έτσι, ώστε με την επίσκεψη των Μάγων να γίνει φανερό ποιος είναι ο Βασιλεύς.

Οι μακρινοί επισκέπτες παρακάμπτουν στο πρόσωπο του Ηρώδη κάθε επίγεια δόξα και αξίωμα και έρχονται, οι σοφοί του κόσμου, να προσφέρουν τα δώρα τους σ' Αυτόν που Του αξίζει κάθε δόξα, τιμή και προσκύνηση, στο άσημο Βρέφος, στον προ αιώνων Θεό.

Μέσα στην σύγχρονη βαβούρα, μέσα στην ζάλη της ετοιμασίας των φαγητών και των γλυκισμάτων, μέσα στην α-λογία των κοσμικών εκδηλώσεων, θα μείνει και πάλι έξω από τις δραστηριότητες των ανθρώπων.

Θα ψάξει ξανά για κάποιο σκοτεινό σπήλαιο αυτογνωσίας, που να διαθέτει μια φάτνη ταπείνωσης με λίγο άχυρο γνήσιας αγάπης, κι εκεί θα αναπαυθεί, στις καρδιές κάποιων ανθρώπων που θα ζήσουν και φέτος αυτό το μέγα Μυστήριο της Θείας Ενανθρωπήσεως και θα ψελλίσουν μυστικά, μαζί με τους Αγγέλους, το «Δόξα εν Υψίστοις Θεώ...».

Επί δύο χιλιάδες χρόνια κάνει ακριβώς το ίδιο, κάθε ημέρα και κάθε ώρα:

Ψάχνει για Φάτνη!

Όταν την εντοπίσει, εκεί μένει, και λυπάται όταν δει πως αυτή απουσιάζει.

Εδώ και αρκετά χρόνια, αυτή είναι η αγωνία μου, αν δηλαδή διαθέτω την απαιτούμενη φάτνη της ταπείνωσης μέσα στο σπήλαιο της καρδιάς μου και αν την έχω κοσμήσει αρκετά με το άχυρο της αληθινής αγάπης...

Αλήθεια, εσύ ετοίμασες την Φάτνη σου;

(Δημοσιεύτηκε το Δεκέμβριο του 2000)

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Πηγή: <http://xerouveim.blogspot.gr>

Πηγή: theologosgr.blogspot.gr